

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/94/2018
Identifikačné číslo spisu: 1514221713
Dátum vydania rozhodnutia: 26.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1514221713.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ F. F., narodeného XX. XX. XXXX, bývajúceho v B., F. XX, 2/ X. F., narodenej XX. XX. XXXX, bývajúcej v B., F. XX, obaja žalobcovia zastúpení LEX, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom v Bratislave, Májkova 3, IČO: 51 940 922, proti žalovanej T. V., narodenej XX. XX. XXXX, bývajúcej v B., B. XX, zastúpenej JUDr. Jozefom Alušikom, advokátom so sídlom v Bratislave, Č. XX, o zaplatenie 13.497,93 eura s príslušenstvom, vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 42C/396/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2017, sp. zn. 9Co/181/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Uznesením Okresného súdu Bratislava V z 30. mája 2014 sp. zn. 42C/290/2010 bol vzájomný návrh žalobcov z 27. apríla 2012 vylúčený na samostatné konanie. Predmetným vzájomným návrhom sa žalobcovia domáhali zaplatenia sumy 13.497,93 eura predstavujúcej náklady nimi vynaložené na kompletnú rekonštrukciu bytu zakúpeného na základe falošnej kúpnej zmluvy z 30. 6. 2005. Tieto náklady podľa znaleckého posudku Ing. Juraja Nagya č. 36/2012 z 26. apríla 2012 predstavujú rozdiel medzi technickou hodnotou bytu pred rekonštrukciou a po kompletnej rekonštrukcii ku dňu protokolárneho odovzdania bytu žalovanej, teda ku dňu 20. apríla 2012.

2. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. januára 2015 sp. zn. 42C/396/2014 rozhodol, že právny základ žalobcov o uplatnenom nároku je daný. Vychádzal zo zistenia, že žalobcovia nadobudli byt v domnienke, že ho kupujú od vlastníka, o čom svedčil aj zápis osoby predávajúceho v katastri nehnuteľností a že vykonali rekonštrukciu bytu v čase, keď nemali pochybnosť o tom, že sú vlastníkami predmetného bytu. Žalobcov preto považoval za dobromyseľných držiteľov, ktorí majú voči vlastníkovi (žalovanej) právo na náhradu nákladov účelne vynaložených na byt po dobu oprávnenej držby a to v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu bytu ku dňu jeho vrátenia. K námietke premlčania vznesenej žalovanou uviedol, že nárok premlčaný nie je, pretože všeobecná trojročná premlčacia doba na náhradu nákladov, ktorými došlo k zhodnoteniu bytu, začala plynúť deň po tom, čo

žalobcovia odovzdali byt žalovanej, teda 21. apríla 2012. V tomto smere odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo 2/2001. Keďže žalobcovia uplatnili nárok vzájomnou žalobou na súde 27. apríla 2012, bol uplatnený v premlčacej dobe. Vec právne posúdil podľa § 129, § 130 ods. 1, § 130 ods. 3 a § 100 ods. 1 a § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a rozhodol tak ako je uvedené v úvode tohto bodu.

3. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom tak, že ho potvrdil. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Dovolanie odôvodnila dovolacím dôvodom podľa § 432 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p. alebo Civilný sporový poriadok“) tvrdiac, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Nesúhlasila s právnym posúdením začiatku plynutia premlčacej doby odvolacím súdom a v konečnom dôsledku nesprávnym posúdením vznesenej námietky premlčania. Podľa jej názoru v prípade plnenia spočívajúceho v investíciách do cudzej nehnuteľnosti vzniká vlastníčkovi bezdôvodné obohatenie v okamihu, keď došlo k zhodnoteniu tejto nehnuteľnosti a od tohto okamihu začína plynúť aj objektívna premlčacia doba. Svoj právny názor podporila rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky z 29. januára 2003 sp. zn. 25 Cdo 355/2001 a rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 479/2015. Na základe uvedeného potom žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu a žalobu zamietol.

5. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v súlade s rozhodnutím najvyššieho súdu z 26. apríla 2001 sp. zn. MCdo 2/2001. Žalovaná neuviedla žiadne iné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, od ktorého sa odvolací súd odklonil, čím nedošlo k naplneniu podmienky prípustnosti dovolania. Dovolanie žalovanej navrhli preto odmietnuť ako neprípustné, prípadne zamietnuť ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

8. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalovaná odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

10. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

11. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť

splnená jednak podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p., a musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p.

12. Treba zdôrazniť, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci nie je prípustným dovolacím dôvodom bez ďalšieho, ale len ak sú odôvodnené aj predpoklady jeho prípustnosti uvedené v § 421 ods. 1 C. s. p. Povinnosť odôvodniť dovolanie prípustným dovolacím dôvodom v prípade dovolacieho dôvodu, ktorým sa namieta nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v riešení právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, znamená preto povinnosť odôvodniť aj predpoklad vyplývajúci z § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., t. j. označiť právnu otázku, od vyriešenia ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a tiež ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Vzhľadom na povinné právne zastúpenie v dovolacom konaní a s prihliadnutím na čl. 11 ods. 3 C. s. p., podľa ktorého kto sa v styku so súdom alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou, je požiadavka na odôvodnenie dovolania týmto spôsobom plne opodstatnená a akceptovateľná. Pokiaľ teda dovolateľ neoznačí právnu otázku a ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd v ním nastolenej právnej otázke odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade nekonkretizovania právnej otázky a podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe, najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

13. V danom spore žalovaná vôbec neuviedla právnu otázku, od vyriešenia ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Pokiaľ žalovaná za ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa mal odvolací súd odchýliť, označila rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky treba uviesť, že do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku nespádajú rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (porovnaj 2 Cdo 56/2017, 6 Cdo 79/2017, 3 Cdo 165/2018, 4 Cdo 7/2018). Uvedené rozhodnutia nemajú pre posúdenie prípustnosti dovolania žiadnu relevanciu.

14. Pokiaľ žalovaná poukazovala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 479/2015 treba uviesť, že uvedené rozhodnutie sa vyjadruje len vo všeobecnej rovine k vzájomnému vzťahu subjektívnej a objektívnej premlčacej doby v prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Navyše, v tejto veci vôbec nešlo o obdobný prípad v porovnaní s preskúmaným sporom. Rovnako, ani tu nejde o rozhodnutie, ktoré by malo patričný význam z hľadiska prípustnosti dovolania podaného žalovanou. Napokon pre úplnosť treba dodať, že ak odvolací súd právne vec posúdil ako nárok oprávneného držiteľa voči vlastníkovi na náhradu nákladov účelne ním vynaložených na vec pod dobu oprávnenej držby (náležitá právna argumentácia voči tomuto právnomu posúdeniu veci v dovolaní žalovanej absentuje), neodklonil sa pri posudzovaní premlčania od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ale práve naopak, rozhodol v súlade s ňou (porovnaj už zmienené rozhodnutie najvyššieho súdu z 26. apríla 2001 sp. zn. MCdo 2/2001).

15. Možno teda uzavrieť, že žalovaná nevymedzila ňou uplatnený dovolací dôvod riadnym spôsobom. Navyše, pri riešení otázky premlčania nároku sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Neboli tak splnené jednak podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p., a jednak základný predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c) a písm. f) C. s. p.

16. O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcom úspešným v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti

žalovanej zaplatiť im ich náhradu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

17. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.